

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobců:** a) **T. U.**, bytem k. J. 1765, K., b) **J. Š.**, bytem k. J. 1764, K. a c) **M. K.**, bytem K. 189, K., všech zastoupených JUDr. Libuší Svobodovou, advokátkou se sídlem Nad Štolou 18, Praha 7, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** J. N., bytem H. 1824, K., o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2014, čj. 128812/2014/KUSK, sp. zn. SZ 106781/2014/KUSK REG/MK, a ze dne 23. 9. 2014, čj. 137931/2014/KUSK, sp. zn. SZ 106818/2014/KUSK REG/Pe,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Společnou žalobou se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2014, čj. 128812/2014/KUSK, sp. zn. SZ 106781/2014/KUSK REG/MK, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru výstavby (dále též „stavební úřad“) ze dne 9. 11. 2012, čj. Výst./4607/11-7, jehož zrušení taktéž navrhuji a jímž byla S. K., bytem K. S. 312, B. (dále jen „stavebník“), umístěna stavba

bytového domu včetně dopravního a technického připojení na pozemcích parc. č. X v k. ú. Kročehlavy (dále jen „územní rozhodnutí“). V rámci téže žaloby se žalobci zároveň domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, čj. 137931/2014/KUSK, sp. zn. SZ 1068182014/KUSK REG/Pe, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 5. 2013, čj. OV/5078/12-6, jehož zrušení taktéž navrhuji, jímž byla stavebníkovi povolena novostavba bytového domu na pozemku parc. č. X v k. ú. Kročehlavy (dále jen „stavební povolení“).

Žalobu původně se žalobci podalo společně dalších 10 osob, ty však posléze vzaly podanou žalobu zpět, a proto Krajský soud v Praze ve vztahu k těmto žalobcům usnesením ze dne 19. 12. 2014, čj. 48 A 45/2014-73, řízení zastavil. Původní žalobce a) – V. U. – pak v průběhu řízení převedl spoluvlastnický podíl na nemovitostech, od něhož dovozoval svoji aktivní procesní legitimaci. S ohledem na předmět řízení (umístění a povolení stavby, tedy přezkum rozhodnutí *ad rem*), učiněný návrh a souhlas nabyvatele zdejší soud usnesením vyhlášeným při jednání dne 19. 4. 2016 za užití § 107a odst. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyslovil, že na místo žalobce a) vstupuje do řízení T. U.

Žalobci předně namítli, že v řízení o umístění stavby ani v řízení o vydání stavebního povolení žalovaný nepřezkoumával, zda byly splněny podmínky pro doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Nelze přitom vycházet jen z formální právní úpravy, ale z celého kontextu postupu správního orgánu. S některými žalobci totiž ve věci téhož stavebního záměru již dříve daný správní orgán komunikoval, což v nich vyvolalo legitimní očekávání, že s nimi bude i nadále komunikovat písemnou formou. Na rozdíl od právní úpravy územního řízení účinné v době vydání územního rozhodnutí, v řízení o vydání stavebního povolení je z hlediska právní úpravy rozhodnou skutečností okruh účastníků, kterým mělo být doručováno. Veřejnou vyhláškou bylo možno doručovat pouze v řízení s velkým počtem účastníků, tedy podle § 144 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v řízení s více než 30 účastníky. Pokud by tedy někteří účastníci byli přibráni do řízení nedůvodně, nebyly by splněny podmínky pro využití daného institutu. Doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou je výjimečným způsobem doručování a může významným způsobem omezit možnost účastníků uplatňovat v řízení svá práva. Žalovaný se nezabýval okruhem účastníků předmětného řízení dle § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a jejich počtem, nepřezkoumal tedy splnění podmínky řádného doručení rozhodnutí ze všech zákonných hledisek. Nezabýval se tím, zda byla splněna kritéria pro užití § 144 správního řádu. Žalobci proto namítají nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného o odvolání proti vydanému stavebnímu povolení, stejně tak jako samotného rozhodnutí stavebního úřadu o vydání stavebního povolení, neboť není zřejmé, zda okruh účastníků splňuje podmínky § 109 stavebního zákona pro doručování veřejnou vyhláškou. Vedle toho podle žalobců nelze vyloučit, že počet účastníků řízení neodpovídal zákonným požadavkům.

Ačkoliv v případě územního řízení stavební zákon doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou účastníkům uvedeným v § 85 odst. 2 tohoto zákona přepokládal, byl podle žalobců takový postup vzhledem k možným zásahům do jejich práv v dané věci protiústavní. Je totiž prakticky nemožné, aby účastníci neustále sledovali úřední desku. Taková zákonná úprava neumožňuje dotčeným účastníkům účinně bránit svá práva. O nevhodnosti uvedené úpravy

svědčí i to, že již byla změněna. Správnímu orgánu nic nebránilo, pokud to navíc odůvodňovaly okolnosti věci, doručit některým z účastníků jednotlivě, a to zejména s ohledem na to, že byli již dříve daným správním orgánem takto osloveni a nadále s ním komunikovali za účelem získání informací o předmětném záměru. I když to tedy tehdy účinná úprava umožňovala, v daném případě stavební úřad veřejnou vyhláškou ani v jednom z uvedených řízení doručovat neměl a platně tak nemohl učinit. Žalobci od počátku projevovali zřejmý nesouhlas se záměrem žadatele, o čemž několikrát správní orgán informovali. Původní žalobce a) se s manželkou na Magistrát města Kladna, odbor investic a správy majetku, obrátil dne 23. 9. 2010 se žádostí o vyjádření k žádosti stavebníka o souhlas se vstupem na pozemek v souvislosti s výstavbou sporného záměru. K této žádosti žalobci i další spoluvlastníci sousedního domu podali společné vyjádření, v němž projevíli a detailně zdůvodnili nesouhlas se sporným záměrem. Správní orgány si tedy již v době vedení územního řízení byly vědomy nesouhlasu účastníků s tímto záměrem. V návaznosti na reakci magistrátu žalobci zjistili, že dne 6. 5. 2010 došlo ke změně územního plánu, která se týkala pozemku, na němž měla být stavba umístěna. Původní žalobce a) pak požádal dopisem ze dne 10. 10. 2010 vedoucího úřadu architektury a územního plánování Magistrátu města Kladna o prověření změn kategorií dané parcely (mělo se jednat o změnu z kategorie „*nízkopodlažní bydlení městského typu*“ na kategorii „*hromadné městské bydlení středního typu*“). Sdělením ze dne 14. 10. 2010 vedoucí uvedeného úřadu magistrátu potvrdil, že ke změně došlo a mimo jiné dodal, že předpokládá, že stavební úřad bude posuzovat nový záměr výstavby s ohledem na stávající rodinnou zástavbu a hodnotný urbanismus celé lokality. Následně se v návaznosti na zahájení zemních prací na předmětném pozemku někteří spoluvlastníci okolních domů obrátili na vedoucího stavebního úřadu se žádostí o vysvětlení a předložení dokumentace týkající se stavebního povolení na dané parcele. Přestože již probíhalo předmětné územní řízení, na tuto žádost stavební úřad přípisem ze dne 26. 10. 2012 reagoval tak, že se jedná pouze o výstavbu nové kabelové přípojky NN. O probíhajícím územním řízení je však neinformoval. Vzhledem k výše uvedenému neměli obyvatelé okolních domů ani důvod se domnívat, že nějaké územní řízení probíhá, neboť měli za to, že v takovém případě, by je stavební úřad informoval. V dané situaci žalobci (fyzické osoby) v návaznosti na původní adresný kontakt správního orgánu zcela legitimně očekávali, že budou informováni o zahájeném územním řízení, budou brány v úvahu jimi již sdělené připomínky a že jim bude dána dostatečná možnost, aby mohli své námitky uplatnit jak v územním řízení, tak následně v řízení stavebním. Poté, co se na některé žalobce správní orgán jednotlivě adresně obrátil se žádostí o vyjádření k dané věci, neměli důvod se domnívat, že v případě dalšího projednávání záměru tomu bude jinak a že jejich námitky nebudou zohledněny. Stavební úřad však ani k výslovnému dotazu stran dění na předmětném pozemku o probíhajícím územním řízení tazatele neinformoval. Dle protokolu o ústním jednání se toto konalo pouze za účasti stavebníka a stavební úřad neshledal důvody, které by bránily vydání rozhodnutí. Ústní jednání zjevně muselo být nařízeno již v době dotazu stran dění na předmětném pozemku. Přestože tedy muselo být správnímu orgánu již vzhledem k předchozím námitkám obyvatel okolních domů známo, že mají značné výhrady k budoucí stavbě a že se dotazovali na dění na dotčeném pozemku v době, kdy již bylo zahájeno územní řízení, využil možnosti doručovat pouze veřejnou vyhláškou. Podle žalobců takto stavební úřad postupoval záměrně s vědomím, že žalobci k předmětné stavbě již vznášeli námitky.

Žalobci upozornili též na to, že aniž by se stavební úřad vůbec zabýval jejich námitkami vyjádřenými v dopise ze dne 30. 9. 2010, vydal územní rozhodnutí a následně

stavební povolení ke stavbě novostavby o 10 bytových jednotkách ve 4 nadzemních podlažích. Vydaná rozhodnutí tak nekorespondovala se sdělením stavebního úřadu ze dne 23. 9. 2010 ohledně specifikace plánovaného projektu a zejména se sdělením vedoucího úřadu architektury a územního plánování, ohledně jimi preferované varianty. V rámci žaloby pak žalobci podrobně shrnuli své věcné výhrady, pokud jde o umístění daného záměru a vydané stavební povolení. Zdůraznili především, že stavební úřad se nezabýval zachováním krajinného rázu lokality a architektonických a kulturních hodnot ulice Milady Horákové a jejího okolí. Nelze do území, které má určitý charakter a historicky jednotný stavební prvek, začlenit stavbu, která je v hrubém urbanistickém a architektonickém nesouladu s okolím, což původně uvedl i hlavní architekt města. Z podkladů ve správním spise není zřejmé, proč nebylo při vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení respektováno jeho původní stanovisko. Žalobci připomněli též problematiku zajištění parkovací plochy pro potencionální obyvatele domu a současně vyjádřili své přesvědčení, že povolená stavba není v souladu s veřejným zájmem, což postačuje k tomu, aby ji stavební úřad nepovolil. Uzavřeli, že v širším kontextu se situace jeví tak, že poté, co byli upozorněni na záměr výstavby třípodlažního bytového domu a vyjádřili svůj důvodný nesouhlas, byli vyjádřeními ze strany správního orgánu (magistrátu) uvedeni v omyl a v něm udržováni s tím, že původně avizovaný záměr se realizovat nebude a že případný konkrétní stavební záměr bude před povolením náležitě posouzen, a dále v omyl, že ve věci se aktuálně nic neděje, ačkoli již tou dobou bylo zahájeno územní řízení. Správní orgán tímto postupem, byť by byly jeho jednotlivé kroky z formálního hlediska v rámci zákona, žalobcům znemožnil uplatnění jejich práv a ochranu jejich práva vlastnického ve vztahu k tomuto záměru, který užívání jejich vlastnictví výrazně ovlivní. Argument *vigilantibus iura* v daném případě neobstojí, neboť žalobci se o dění aktivně zajímali a v důvěře ve veřejnou správu měli za to, že jsou sděleními ze strany správního orgánu úplně a pravdivě informováni. Při posuzování podmínek pro vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení je stavební úřad povinen posoudit konkrétní okolnosti spočívající v povaze posuzované stavby a její dopad na okolí a přistupovat k určení okruhu účastníků řízení individuálně. I za předpokladu, že by byl skutečně splněn předpoklad velkého počtu účastníků ve stavebním řízení a stavební úřad tak mohl v rámci správního uvážení využít možnosti doručování veřejnou vyhláškou, v daném případě tak vzhledem k předchozímu postupu a dalším výše uvedeným okolnostem případu činit neměl a nemohl, a to ani v řízení stavebním, ani v řízení územním. Žalobci jsou přesvědčeni o tom, že jim rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla řádně doručena, nemohla se tedy stát pravomocnými, a podaná odvolání proto nebyla opožděná.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobci nárokováním doručováním písemností způsobem odlišným od zbývajících účastníků řízení by stavební úřad prokazatelně porušil § 144 správního řádu a dopustil by se nezákonného postupu. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že jeho rozhodnutí o odvolání je nepřezkoumatelné z důvodu, že se nezabýval otázkou splnění podmínek pro užití § 144 správního řádu. Ověřil totiž, že odvoláním napadené rozhodnutí bylo doručováno 32 účastníkům řízení a splňuje tak podmínku velkého počtu účastníků pro doručování veřejnou vyhláškou. Námitka týkající se nedostatečného počtu účastníků je nedoloženou domněnkou, k čemuž žalovaný dodal, že podle komentářové literatury, pokud by nad rámec § 144 prováděl některé úkony namísto zkráceným způsobem, způsobem obvyklým, musí zvýšené finanční náklady odůvodnit naléhavým veřejným zájmem na zvoleném postupu. Dodal, že ke skutečnostem z doby před podáním žádosti o vydání stavebního povolení (tedy před 20. 12. 2012) se nevyjadřuje, stejně tak jako se nevyjadřuje

k důvodům změny původního stanoviska vedoucího úřadu architektury a územního plánování, toto vyjádření přísluší pouze jemu.

Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

Při jednání u soudu žalobci nad rámec písemného vyhotovení žaloby zdůraznili, že došlo ke zneužití ustanovení o doručování veřejnou vyhláškou, a to umělým navýšením počtu účastníků řízení. V obou řízeních bylo jako s účastníky jednáno s osobami, jejichž nemovitosti s dotčeným pozemkem nesousedí. V územním řízení takto byli účastníky A. C. a I. T. V obou řízeních pak V. G., jejíž nemovitost se dokonce nachází o několik bloků dále. Statutární město Kladno pak bylo v seznamu účastníků uvedeno hned dvakrát, ač se jedná stále o jeden subjekt (byť jeho různé odbory). V územním řízení byla pak jako účastník označena společnost S.-A. C. & M., u níž bylo telefonicky ověřeno, že v místě nemá žádné síť. Žalobci dále zpochybnili v obou řízeních účastenství K. s. a ú. s. S. k., P. V. a S. k. s., s. r. o. Připomněli, že existoval zřejmý odpor obyvatel okolních domů k zamýšlenému záměru, neboť sporná budova nezapadá do charakteristické lokality. Žalobci nebyli schopni sledovat úřední desku. Jejich odvolání byla poté, co se o rozhodnutí dozvěděli, podána včas. Ustanovení § 144 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), bylo v dané věci zneužito. Žalobci byli ubezpečeni, že se v lokalitě bude nacházet maximálně stavba rodinného typu a ne čtyřpodlažní bytový dům, přičemž od počátku bylo zjevné, že se záměrem nesouhlasí. Žalobci ve vztahu k předmětnému záměru čekali na reakci na svoje negativní stanovisko z roku 2010, žádná však nebyla. Až když byly v roce 2012 zahájeny stavební práce, začali dotčení vlastníci reagovat, dříve však reagovat nemohli, neboť o ničem nevěděli.

Žalovaný při jednání u soudu nad rámec písemného vyjádření k žalobě toliko dodal, že námitka umělého navýšení počtu účastníků a zpochybnění účastenství některých subjektů byla uplatněna až při jednání, což je v rozporu s principem koncentrace v řízení. Doplnil, že účastníkem územního řízení mohou být i vlastníci vzdálenějších pozemků než pouze těch sousedních. Žalobci nebyli zkráceni na svých právech, podaná odvolání byla opožděná. Stavební úřad doručoval rozhodnutí v souladu s § 144 a § 25 správního řádu a byl povinen doručovat veřejnou vyhláškou. Žalobci byli na rozhodnutích i jiných písemnostech ve věci jako účastníci řádně označeni a měli tedy možnost hájit svá práva. Předchozí podání žalobců se týkala územního plánu a jejich komunikace probíhala s jiným odborem magistrátu, námitky měli směřovat stavebnímu úřadu. Stavební úřad se žádné svévolie nedopustil, žalobci o přípravě záměru věděli a mohli své případné námitky uplatnit.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu v dané věci především plyne, že stavebník podal dne 16. 11. 2011 ke stavebnímu úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění novostavby bytového domu (včetně dopravního a technického připojení) na pozemcích parc. č. X v k. ú. Kročehlavy. Dne 5. 12. 2011 jej stavební úřad vyzval, aby nejpozději do 5. 10. 2012 žádost doplnil (výzva čj. OV/4607/11-2). Doplnění žádosti bylo předáno stavebnímu úřadu dne 5. 9. 2012. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k veřejnému ústnímu jednání bylo vyvěšeno na úřední desce dne 21. 9. 2012 a sejmuto dne

8. 10. 2012 (oznámení čj. OV/4607/11-5). Ústní jednání v dané věci proběhlo jen za účasti zástupce stavebníka, přičemž k záměru nebyly podány žádné námitky (protokol čj. Výst./4607/11-6). Následně stavební úřad rozhodnutím ze dne 9. 11. 2012, čj. Výst./4607/11-7, výše označenou novostavbu umístil. Toto rozhodnutí bylo doručeno stavebníkovi a Statutárnímu městu Kladno jednotlivě, zbývajícím účastníkům veřejnou vyhláškou (vyvěšeno bylo dne 14. 11. 2012 a sejmuto z úřední desky dne 30. 11. 2012). Dle záznamu ve správním spisu pak toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 12. 2012. Dne 9. 6. 2014 podalo proti tomuto rozhodnutí společně 15 osob (včetně žalobců) odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 9. 2014 (napadeným projednávanou žalobou) podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako opožděné.

Soud dále ze správního spisu ověřil, že žádost o vydání stavebního povolení novostavby bytového domu na pozemku parc. č. X v k. ú. Kročehlavy doručil stavebník stavebnímu úřadu dne 20. 12. 2012. Oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 6. 3. 2013, čj. OV/5078/12-2, bylo na úřední desce vyvěšeno dne 8. 3. 2013 a sejmuto dne 25. 3. 2013. Následně stavební úřad rozhodnutím ze dne 28. 5. 2013, čj. OV/5078/12-6, stavebníkovi výše označenou novostavbu bytového domu povolil. Toto rozhodnutí bylo vyvěšeno dne 6. 6. 2013 a sejmuto z úřední desky dne 24. 6. 2013, přičemž dle záznamu ve správním spise nabylo právní moci dne 9. 7. 2013. Bylo doručeno zástupci stavebníka jednotlivě a dalším 32 označeným účastníkům veřejnou vyhláškou Dne 9. 6. 2014 podalo proti tomuto rozhodnutí společně celkem 15 osob (včetně žalobců) odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 9. 2014 (napadeným projednávanou žalobou) podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako opožděné.

Z listinných důkazů připojených žalobci k podané žalobě soud především zjistil, že Magistrát města Kladna, odbor investic a správy majetku, se dne 23. 9. 2010 obrátil na původního žalobce a) a jeho manželku se žádostí o vyjádření k žádosti stavebníka o vydání souhlasu se vstupem na pozemek parc. č. X v k. ú. Kročehlavy s tím, že o souhlas požádal v souvislosti s výstavbou třípodlažního bytového domu s obytným podkrovím na pozemku parc. č. Xv též k. ú. (dopis zn. OlaSM/3917/10 JID: 153417/2010). V reakci na to zaslal původní žalobce a) společně s dalšími spoluvlastníky domů čp. X v ul. k. J. uvedenému odboru magistrátu vyjádření k dané žádosti, v němž společně vyjádřili nesouhlas s výstavbou uvedeného bytového domu, který podrobně vysvětlili ve čtyřech samostatných bodech. Původní žalobce a) se následně dopisem ze dne 10. 10. 2010 obrátil na úřad architektury a územního plánování Magistrátu města Kladna se žádostí o „prověření“ změny územního plánu Statutárního města Kladna týkajícího se pozemku parc. č. X v daném katastrálním území. Na tuto žádost reagoval vedoucí úřadu architektury a územního plánování, Ing. Arch. M., dopisem ze dne 14. 10. 2010, zn. ÚAaÚP/811/10, v němž uvedl, že daný pozemek je veden jako zastavitelný pro hromadné městské bydlení středněpodlažní s tím, že k tomu připojil výčet regulací, které pro takové území platí. Dodal, že „úřad neobdržel žádný podklad investora, abychom se mohli k budoucí stavbě z hlediska urbanistického a architektonického vyjádřit. Zařazením pozemku ... do kategorie středněpodlažní bydlení není řečeno, že budoucí stavba musí nutně mít čtyři podlaží. Předpokládáme, že stavební úřad bude posuzovat nový záměr výstavby s ohledem na stávající rodinnou zástavbu a hodnotný urbanismus celé lokality (...) Přikláníme se k možnosti na pozemku vybudovat obytný objekt charakteru vily, se čtyřmi bytovými

jednotkami s architekturou odpovídající současnému pojetí obytných staveb, respektující hodnoty stávající zástavby a životního prostředí.“

Dne 16. 10. 2012 se pak jeden ze spoluvlastníků domu čp. X (P. U.) obrátil na Ing. K. Š., vedoucího stavebního úřadu s tím, že na pozemku p. č. X v k. ú. Kročehlavy začaly „*jakési stavební úpravy*“, s nimiž jako vlastník sousedního pozemku nebyl seznámen, a požádal proto o předložení dokumentace týkající se stavebního povolení pro stavbu na daném pozemku. Stavební úřad pisateli v reakci na to připsal ze dne 26. 10. 2012, čj. OV/4031/12-2, sdělil, že se jedná o stavbu nové kabelové přípojky NN s tím, že „*tato stavba se provádí převážně na pozemku parc. č. X a končí v plastovém piliři v nové přípojkové skříni na hranici pozemku parc. č. X a parc. č. X. Tato stavba je povolena územním souhlasem ze dne 25. 9. 2012 ... K žádosti o povolení stavby byly dodány všechny potřebné podklady, vyjádření a stanoviska dotčených orgánů. Stavební úřad v tomto případě nevyžadoval Váš souhlas se stavbou přípojky ..., neboť touto stavbou nejsou přímo dotčena Vaše vlastnická práva, přístup a užívání nemovitosti na parc. č. X v k. ú. Kročehlavy ani pozemku parc. č. X...“.*

Krajský soud v Praze v dané věci předesílá, že mezi účastníky zde není veden spor ohledně skutkových okolností. Předmět sporu se týká toliko toho, zda územní rozhodnutí a rozhodnutí o stavebním povolení mělo být účastníkům (žalobcům) doručováno formou veřejné vyhlášky. Žalobci jsou přitom toho názoru, že nikoliv, a že jim uvedená rozhodnutí měla být doručena jednotlivě. V důsledku tohoto pochybení jim tedy podle nich nebyla rozhodnutí stavebního úřadu řádně doručena a odvolání proti těmto rozhodnutím tak ani nemohla být opožděná.

K takto vymezenému předmětu sporu je nutno zdůraznit, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto podle § 92 správního řádu jako opožděné, se krajský soud může zabývat pouze tím, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv, a naopak mu nepřísluší zabývat se namítanou nezákonností rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, čj. 2 As 53/2007-111). V projednávané věci tedy zdejšímu soudu nepřísluší zabývat se samotnou podstatou věci, tedy jakkoliv hodnotit (ne)důvodnost věcných námitek vznesených žalobci ve vztahu k výše označenému stavebnímu záměru.

Pokud jde o doručování územního rozhodnutí, představuje v projednávané věci relevantní právní úpravu § 92 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, podle něhož se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 téhož zákona doručuje veřejnou vyhláškou. Účastníky řízení podle § 85 odst. 2 citovaného zákona jsou pak „*a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d), b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis, d) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu“.*

Problematickou doručování v územním řízení účastníkům podle § 85 odst. 2 stavebního zákona se již opakovaně zabývala judikatura správních soudů. Jak plyne např. z rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, čj. 2 As 100/2012-20, „*kategorizace účastníků podle § 85 stavebního zákona je významná pro zahájení územního řízení, neboť § 87 odst. 1 stavebního zákona rozlišuje mezi hlavními účastníky, kterým se doručuje jednotlivě a vedlejšími účastníky, kterým se doručuje veřejnou vyhláškou. Stěžovatelkám v projednávané věci svědčilo procesní postavení účastnic dle § 85 odst. 2 stavebního zákona; žalovaný tak správně doručoval veřejnou vyhláškou. (...) Účastenství v řízení bylo stěžovatelkám vyhrazeno jako těm, jejichž práva mohla být dotčena. V souladu se zásadou, že práva náleží bdělým, bylo jejich zájmem, aby se zajímaly o dění ve svém okolí. Z dosavadního průběhu územního řízení ... plyne, že doposud se ... o svá práva braly velmi činorodě. V jejich postavení vedlejších účastnic od nich ale zákonná úprava vyžaduje také sledování úřední desky a překonání případných obtíží, které jsou s tím spojené. Právě pro ulehčení přístupu k informacím na úřední desce ukládá § 25 odst. 2 správního řádu povinnost zveřejnit informace též způsobem, který umožňuje dálkový přístup (tzv. „elektronická úřední deska“). Pokud by Nejvyšší správní soud za této situace dospěl k závěru, že se stěžovatelky s oznámením o zahájení řízení a územním rozhodnutím nemohly seznámit, popřel by smysl zákonodárcem zvolené doručování veřejnou vyhláškou“.* Tyto závěry judikatury jsou plně aplikovatelné i pro doručování územního rozhodnutí v projednávané věci. Vzhledem k tomu, že žalobci zde upozorňují též na ústavní rozměr zvolené formy doručování územního rozhodnutí a na z toho plynoucí omezení svých práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, je nutno k výše uvedenému ještě dodat, že v citovaných závěrech judikatury Nejvyššího správního soudu neshledal žádné porušení základních práv ani Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. I. ÚS 4540/12). Je tedy zřejmé, že pokud jde o doručování územního rozhodnutí, postupoval stavební úřad v projednávané věci zcela v souladu s požadavky stavebního zákona, a to bez ohledu na to, jaký byl (měl být) okruh a počet účastníků daného řízení. V tomto ohledu proto nebylo nutno, aby se soud detailně zabýval tím, zda žalobci zmiňované osoby skutečně byly účastníky územního řízení či nikoliv, neboť na formě doručování rozhodnutí stavebního úřadu žalobcům by to nemohlo nic změnit.

Nelze ostatně přehlédnout, že § 87 odst. 2 stavebního zákona ukládal žadateli (stavebníkovi) povinnost zajistit, aby informace o jeho záměru a o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí, „*byla bezodkladně poté, co bylo nařízeno veřejné ústní jednání, vyvěšena na místě určeném stavebním úřadem nebo na vhodném veřejně přístupném místě u stavby nebo pozemku, na nichž se má záměr uskutečnit, a to do doby veřejného ústního jednání. Součástí informace je grafické vyjádření záměru, popřípadě jiný podklad, z něhož lze usuzovat na architektonickou a urbanistickou podobu záměru a na jeho vliv na okolí*“.

Fotodokumentace dokládající splnění této povinnosti je součástí správního spisu, přičemž žalobci uveřejnění této informace dle citovaného ustanovení ani nikterak nezpochybují.

Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že krajský soud vnímá oprávněnost pochybností žalobců o vhodnosti doručování územních rozhodnutí formou uveřejnění veřejné vyhlášky na úřední desce stavebního úřadu. Výše uvedené ostatně reflektoval i zákonodárce, který s účinností od 1. 1. 2013 právní úpravu doručování územních rozhodnutí změnil ve prospěch účastníků řízení, jimž je rozhodnutí doručováno jednotlivě (srov. § 87 stavebního zákona v nyní účinném znění). Referenčním rámcem přezkumu napadených rozhodnutí správních orgánů ze strany správního soudu je však zákonnost rozhodnutí či postupu správních orgánů, nikoliv pochybnosti o vhodnosti právní úpravy, z níž správní orgány vycházely.

I v případě doručování rozhodnutí o vydání stavebního povolení je nutno v projednávané věci vycházet ze stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, neboť stavební řízení bylo zahájeno dnem podání žádosti stavebníkem (tedy 20. 12. 2012), přičemž řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti novelizace stavebního zákona č. 350/2012 Sb. (tedy před 1. 1. 2013), se dokončí podle dosavadních právních předpisů (srov. čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb.). Jak vyplývá z § 115 odst. 5 stavebního zákona, *„účastníkům řízení, kteří byli o zahájení stavebního řízení uvědoměni veřejnou vyhláškou, se stavební povolení oznamuje doručením veřejnou vyhláškou. Stavebníkovi a vlastníkovi stavby, na které má být provedena změna, se však doručuje stavební povolení do vlastních rukou“*. Z ustanovení § 144 správního řádu se pak podává, že *„nestanoví-li zvláštní zákon jinak, rozumí se řízením s velkým počtem účastníků řízení s více než 30 účastníky“* (odst. 1), přičemž v řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností doručovaných do vlastních rukou, veřejnou vyhláškou (odst. 6).

Jak plyne z výše reprodukováného správního spisu, rozhodnutí, jímž byla povolena stavba sporného záměru, bylo doručováno vedle žadatele (jakožto účastníka ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu) i dalším 32 označeným účastníkům řízení (ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu), kterým bylo toto rozhodnutí doručeno veřejnou vyhláškou, a to v souladu se shora citovaným § 144 správního řádu. Namítají-li v této souvislosti žalobci nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí o stavebním povolení, pokud jde o splnění podmínek dle § 144 správního řádu pro doručování formou veřejné vyhlášky, je k tomu třeba uvést, že z odůvodnění tohoto rozhodnutí se jasně podává závěr žalovaného, že stavební úřad vzhledem k velkému počtu účastníků řízení doručoval napadené rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Byť je tento závěr stručný, jasně z něj plyne, že žalovaný neměl o splnění podmínek citovaného ustanovení v projednávané věci jakékoliv pochybnosti. K tomu lze podotknout, že jednou z náležitostí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu je mimo jiné údaj o tom, v čem odvolatel spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo (srov. § 82 odst. 2 správního řádu). Z odvolání žalobců však v projednávané věci jakékoliv konkrétní pochybnosti týkající se okruhu účastníků stavebního řízení neplynou (např. zpochybnění počtu účastníků, označení subjektů, kteří nemají být považováni za účastníky apod.). Za těchto okolností pak podle názoru zdejšího soudu nelze klást k tíži žalovaného správního orgánu skutečnost, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je (pokud jde o splnění podmínek pro aplikaci § 144 správního řádu) pouze velmi stručné. S namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí se tedy krajský soud ztotožnit nemohl.

Žalobci vedle toho zpochybnili též samotný okruh účastníků řízení, z něhož stavební úřad (i žalovaný) v dané věci vycházel. Pokud jde o námitku žalovaného, že tento žalobní bod byl vznesen až u jednání, a tedy opožděně, je k tomu třeba uvést, že obecná námitka týkající se počtu účastníků stavebního řízení již nepochybně byla součástí písemného vyhotovení žaloby, přičemž žalobci při jednání tuto námitku toliko rozšířili, a proto se soud věcně zabýval i touto námitkou. Žalobci konkrétně namítli, že účastníky daného řízení neměli být V. G., K. s. a ú. s. S. k., P. V. a S. k. s., s. r. o. Další námitky žalobců týkající se konkrétních účastníků (tedy dvojí zohlednění Statutárního města Kladna a účastenství společnosti S.-A. C. & M., dále A. C. a I. T.) se vztahovaly pouze k územnímu řízení a v okruhu účastníků řízení stavebního se tyto subjekty neobjevují (Statutární město Kladno je zde uvedeno pouze jednou).

Určení okruhu účastníků stavebního řízení se odvíjí od právní úpravy plynoucí z § 109 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož „*Účastníkem stavebního řízení je a) stavebník, b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna či udržovací práce, není-li stavebníkem, nejde-li o případ uvedený v písmenu g), c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva navrhovanou stavbou přímo dotčena, e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno, f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno, g) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu ve stavebním řízení, které se týká domu nebo společných částí domu anebo pozemku; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.*“

Pokud jde o účastenství státního podniku P. V. a S. k. s., s. r. o., ve stavebním řízení, jsou námitky vznesené žalobci v dané věci důvodné. Ze správního spisu soud nezjistil žádné skutečnosti, které by svědčily účastenství uvedených subjektů v daném řízení ve smyslu výše citovaného § 109 stavebního zákona. Jeho součástí je sice souhlas S. k. s., s. r. o., s rozšířením sítě veřejného osvětlení (datovaný dnem dne 10. 12. 2012) a stanovisko ke spornému stavebnímu záměru vydané státním podnikem P. V. dne 16. 5. 2012, z uvedeného však nelze nikterak dovodit, že by zmíněné subjekty byly v pozici účastníků řízení [srov. § 110 odst. 1 písm. g) stavebního zákona]. Zdejší soud se naopak ztotožnil se stavebním úřadem (resp. žalovaným) v tom, že účastenství v daném řízení svědčilo V. G. i K. s, a ú. s. S. k. V. G. byla zařazena do okruhu účastníků daného řízení s ohledem na vlastnické právo k pozemku parc. č. X v k. ú. Kročehlavy (přímo sousedícím s pozemkem parc. č. X, na němž byla sporná stavba povolena). K. s. a ú. s. S. k. jakožto příspěvková organizace Středočeského kraje pak měla v daném řízení postavení účastníka, neboť zde vystupovala jako zástupce Středočeského kraje, tedy vlastníka silnice II/118 (parc. č. X) – ul. M. Horákové (viz vyjádření ze dne 5. 3. 2013). V případě obou subjektů tedy byl s ohledem na povahu stavebního záměru naplněn důvod pro jejich účastenství dle výše citovaného § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Ve vztahu ke zbývajícím účastníkům řízení je třeba v projednávané věci podotknout, že obecně vznesené pochybnosti žalobců ohledně okruhu účastníků řízení by bylo možno vyhovět toliko za předpokladu, že by z napadeného rozhodnutí či předloženého spisového materiálu bylo zcela zjevné, že správní orgány okruh (zbývajících) účastníků stanovily ve zřejmém rozporu se zákonem či skutkovými okolnostmi věci. Tak tomu ovšem v projednávaném případě není. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78).

V návaznosti na výše uvedené lze proto uzavřít, že správní orgány v dané věci pochybily, pokud považovaly za účastníky stavebního řízení státní podnik P. V. a S. k. s., s. r. o. K tomu je nicméně nutno poznamenat, že ne každá shledaná vada řízení může být důvodem

ke zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu. Pokud určitá vada řízení před správním orgánem neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, není na místě přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS). Jak již bylo výše uvedeno, stavební úřad v daném řízení vyšel z toho, že účastníkem řízení byl stavebník a dalších 32 subjektů, celkem se tedy ve smyslu § 144 odst. 1 správního řádu jednalo o 33 účastníků řízení. Shledal-li přitom soud vadu řízení spočívající v tom, že dva ze zmíněných subjektů účastníky řízení nebyly, stále se jedná o řízení s 31 účastníky a podmínka plynoucí ze zmíněného § 144 odst. 1 správního řádu pro doručování veřejnou vyhláškou byla i přes výše uvedenou vadu splněna. Bylo by proto nanejvýš formalistické, pokud by soud za těchto okolností pro takovou vadu řízení napadené rozhodnutí zrušil. Ani tato žalobní námitka proto nebyla důvodná.

Nad rámec výše uvedeného k tomu soud ještě dodává, že stavební úřad v projednávané věci za účastníky stavebního řízení zjevně považoval pouze vlastníky nemovitostí (pozemků) přímo sousedících s pozemkem, na němž byl sporný záměr povolen. Judikatura Ústavního soudu i správních soudů se nicméně spíše kloní k extenzivnějšímu výkladu, který by v případě větších stavebních záměrů (v projednávané věci bytový dům) mohl svědčit i širšímu okruhu účastníků, tedy nejen vlastníkům pozemků přímo sousedících s pozemkem, na němž byla stavba povolena, ale i vlastníkům některých nemovitostí vzdálenějších (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04).

Namítají-li pak žalobci, že v nich bylo vyvoláno legitimní očekávání, že s nimi v průběhu územního i stavebního řízení bude stavební úřad komunikovat jednotlivě, je k tomu nutno v obecné rovině předeslat, že *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132). Z uvedeného lze dovodit, že k tomu, aby bylo u účastníků řízení vyvoláno nad rámec zákona očekávání určité praxe správního orgánu, jíž se lze dovolávat a která je pro správní orgán závazná, musí být naplněny určité objektivně existující podmínky. Subjektivní přesvědčení účastníků řízení o dalším postupu správního orgánu v tomto ohledu dostatečné být nemůže. V projednávané věci dovozují žalobci legitimní očekávání spočívající v tom, že jim bude (alespoň) územní rozhodnutí či rozhodnutí o stavebním povolení doručeno jednotlivě především ze své předchozí komunikace se správními úřady. Jak plyne z předložených listin, které byly výše rekapitulovány, žalobci společně s dalšími spoluvlastníky dotčených bytových domů skutečně již v roce 2010 jasně vyjádřili své výhrady k zamýšlenému záměru novostavby bytového domu. K tomu lze nicméně poznamenat, že tyto výhrady adresovali více než rok před podáním žádosti o vydání územního rozhodnutí, a to navíc nikoliv stavebnímu úřadu, ale jinému odboru téhož magistrátu (odboru investic a správy majetku). Ostatně samotný nesouhlas dotčených účastníků s určitým stavebním záměrem, byť vyjádřený jakkoliv intenzivně či opakovaně, ještě sám o sobě nemůže být dostatečný k vyvolání legitimního očekávání ohledně formy doručování písemností v následujících řízeních. Pokud se pak vedoucí úřadu architektury a územního plánování uvedeného magistrátu v roce 2010 přiklání k možnosti vybudovat na daných pozemcích obytný objekt „charakteru vily“, nelze taktéž z tohoto jeho vyjádření jakkoliv dovozovat, jak bude v dalším řízení ohledně daného

záměru postupovat stavební úřad. Naopak, z vyjádření jeho vedoucího výslovně plyne, že bude muset být vedeno územní a stavební řízení a co v něm bude zkoumáno. V neposlední řadě pak žalobci v této souvislosti upozorňují i na to, že jeden z dotčených spoluvlastníků okolních bytových domů se dne 16. 10. 2012 obrátil na stavební úřad se žádostí o vysvětlení „stavebních úprav“ na sousedním pozemku. Tohoto vysvětlení se mu beze zbytku dostalo, přičemž z citovaného vyjádření stavebního úřadu nelze dovodit, že by se zde stavební úřad jakkoliv zavázal k nějakému budoucímu procesnímu postupu či přislíbil daného pisatele mimoprocesní cestou nad rámec zákona informovat o souvisejícím průběhu dalších řízení týkajících se souvisejících pozemků, ostatně nic takového pisatel po stavebním úřadu ani nepožadoval. Dotaz se navíc výslovně týkal jen stavebního povolení a nikoliv územního řízení. Výše uvedené vede krajský soud k závěru, že v projednávané věci nelze legitimní očekávání žalobců ohledně dalšího postupu stavebního úřadu v navazujících řízeních dovodit. O takové legitimní očekávání by se mohlo jednat kupříkladu v situaci, kdyby stavební úřad umísťoval a povoloval v okolí dva (či více) obdobných záměrů s obdobným počtem účastníků, přičemž v jednom případě by týmž účastníkům doručoval jednotlivě a ve druhém veřejnou vyhláškou, případně pokud by některému ze žalobců výslovně přislíbil, že jej bude informovat o všech územních či stavebních řízeních týkajících se daného pozemku. K tomu však v projednávané věci zjevně nedošlo a zákonný postup stavební úřadu zde nemohl být modifikován jeho předchozí praxí (alespoň ne tak, jak ji namítají žalobci).

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze vznesených žalobních námitek důvodnou, projednávanou žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ze soudního spisu v dané věci přitom nevyplynulo, že by žalovanému, který měl ve věci úspěch, nějaké náklady vznikly, ostatně náhradu nákladů ani nepožadoval. Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, v důsledku jejíhož plnění by jí náklady vznikly (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.); ostatně ani ona náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. dubna 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová